

El país de les paraules

Relats guanyadors del VI Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

lletres
nova

bromera

NEU A L'ORDINADOR

MÍRIAM ALEGRE MARTÍNEZ

Això era i no era que un dia una xiqueta estava en sa casa i va encendre l'ordinador. La sorpresa va ser que quan el va encendre, la pantalla estava completament blanca, però no d'un color blanc normal, estava tota plena de neu. La xiqueta, quan mirava la pantalla no podia creure el que veia, no podia ser veritat, no podia ser que l'ordinador estiguera per dins nevat com si fóra una muntanya de la Serra d'en Galceran, com aquelles muntanyes a les quals anava tots el hiverns amb els seus pares a jugar i fer ninots de neu, fins que els pares, fa ja uns anys, es van separar.

Aquell record li va tornar al cap en veure la pantalla del seu ordinador fent tornar les imatges que estaven guardades als seus records.

De sobte, encara amb els ulls oberts com un mussol, a la pantalla va eixir un missatge. El missatge deia «Vols vindre?». La xiqueta estava cada vegada més espantada, va fer un pas cap enrere, els pensaments li anaven i tornaven al cap, els dubtes i el temor s'estaven apoderant d'ella i... un altre missatge: «Si vols vindre has de polsar INTRO». La xiqueta va fer un intent d'apagar l'ordinador, però quan ja anava a apagar-lo va aparéixer un altre missatge: «Si vols vindre només et queden 30 segons». La xiqueta ja no sabia què fer, allò que estava succeint era molt estrany. «No deu ser que estic somniant?», va pensar la xiqueta. Però la xiqueta

va veure al rellotge que eren les 16:12 hores i va comprendre que era impossible que estiguera dormint.

Els segons anaven passant i va veure com la pantalla anava canviant de color: el color blanc anava desapareixent i començava a fer-se de color més fosc. Sense pensar-ho dues vegades, va pulsar la tecla INTRO, en lloc d'apagar l'ordinador, acceptant aquella invitació. Tal vegada perquè li recordava aquells temps en què la família estava unida, tal vegada per viure una història misteriosa o tal vegada perquè no va pensar res.

De sobte, la xiqueta va notar com una força d'atracció que la duia cap a l'ordinador fins que en uns segons es va trobar dins de la pantalla.

–Què? Com? On estic? –va dir la xiqueta.

Era tan real que va sentir com les mans i els peus se li gelaven. En un intent de moure's es va adonar que no podia, la neu li arribava als genolls. El temor es va apoderar de la xiqueta i, quan estava a punt que el cor li petara..., «brum», va escoltar un soroll ensordidor que la va paraitzar. En un intent de veure què havia passat, es va adonar que estava rodejada d'uns nanets. Eren xicotets i tenien els ulls plens de codis informàtics. Sense poder reaccionar al que estava passant, el seu voltant va començar a canviar, la imatge inicial va passar a una imatge de quan era xicoteta, estava allí però amb quatre anys menys. Estava sa mare i també son pare! L'escena era aquella que ja havia viscut, era aquell dia que va ser tan feliç junt amb els seus pares jugant en la neu. La felicitat de veure aquella escena va penetrar per la seua pell i sense saber per què va pensar: «Ja podria seguir tot igual, podríem estar tots junts i ser feliços, com sempre havíem sigut».

De sobte, els ulls dels nanets van començar a registrar codis, com si estigueren programant alguna cosa. La posició dels nanets canviava misteriosament, apareixent i desapareixent contínuament a una velocitat impressionant. Després d'uns segons, els nanets

van parar i va aparéixer un altre missatge: «Què vols, que tot siga com abans?». Ella, sense saber com, va dir: «Sí». De seguida va aparéixer un altre missatge: «Si decidires que sí, no podràs eixir mai d'aquest món. N'estàs segura?». La xiqueta ja no podia coordinar els seus pensaments, ni records, ni desitjos. Les idees se superposaven embolicades les unes amb les altres, semblava que s'estiguera tornant boja.

La xiqueta va respirar fondo, i en un intent de raonar i pensar què era el que realment volia, va pensar: «Si dic que no, eixiré d'ací segurament i tornaré a ser una xiqueta amb pares separats i no podré gaudir mai més de situacions paregudes, i si dic que sí, no podré eixir d'aquest món que jo no conec». Finalment, va dir: «Puc fer una pregunta?». Els nanets amb els ulls li van dir que sí, així que ella va dir: «Si em quede ací, en aquest món, em quedaré a soles per sempre amb els meus pares només?». Els nanets respongueren que sí. Al cap de la xiqueta els desitjos es barallaven amb pensaments raonables i la xiqueta per fi va prendre una decisió: «No, no vull quedar-me ací, en aquest món, per sempre a soles». I sense contestar res, com si els nanets li hagueren llegit el pensament, la xiqueta va aparéixer a la seua habitació, davant de l'ordinador i amb la seua grandària natural. Espantada, va mirar l'ordinador i estava apagat, corrents el va encendre i la sorpresa d'ella va ser que tenia la mateixa configuració de sempre, amb la seua foto junt amb els pares com a fons de pantalla. Va començar a tocar tecles de l'ordinador però l'ordinador estava com sempre, res de particular.

Va telefonar a la seua amiga i li va dir que anara a sa casa, que volia contar-li una cosa increïble.

Quan la xiqueta li va contar a l'amiga tot el que li havia passat, l'amiga li va preguntar: «Per què has triat tornar a aquest món i no t'has quedat a l'altre amb els teus pares junts?». La xiqueta, amb molta maduresa, li va respondre: «Perquè vull els

meus pares i m'agradaria que estigueren junts, però també vull les meues amigues i totes les persones que tinc al costat, perquè realment jo tinc l'amor de mon pare i de ma mare, encara que no estiguen junts».

INÉS I EL TRANSPORTADOR

LUCIA CERDÀ MOTOS

Això era una rateta anomenada Inés. Inés era molt aventurera i de vegades es ficava en embolics. Vestia sempre una faldeta rosa i una gorra roja. Un dia es va quedar tancada a soles en un museu. Estava desesperada perquè tenia por d'estar a soles. Però va trobar una màquina que era un comandament a distància, i sense voler va pulsar un botó en què hi havia escrit «transport instantani», que era bastant gran. Es va trobar un món on tot era blau; els gossos, les llums dels semàfors, les coses i fins i tot les persones. Inés estava molt estranyada i va anar corrent a un castell medieval en runes però habitat pel governador.

Estava parlant amb el governador d'un altre regne que era tot verd.

—Mira, Ferran —que així es deia el governador blau—, eixe mag malèvol ens ha convertit en persones que només tenim un color. Al principi m'agradava perquè el verd és el meu color preferit, però ara no m'agrada tant en veure la gent disgustada.

—A mi em passa el mateix, Manolo —que així es deia el governador verd—, si almenys trobarem la pedra de l'arc de Sant Martí i poguérem tornar a ser de colors...

—A mi també m'agradaria, Ferran.

En escoltar això, Inés va buscar el castell d'aquell mag. Va buscar durant dues hores i no va trobar res.

Finalment, va trobar un castell que no era ni roig, ni taronja, ni groc, ni verd, ni blau claret, ni púrpura (els colors de l'arc de Sant Martí). Era gris. Va anar corrent a la porta però no es va obrir, i va anar a la porta de darrere i tampoc no es va obrir. Finalment, es va enfilar per una finestra; li va costar un poc perquè estava alta. Va trobar-se en una espècie de laboratori ple de coses estranyes: ulls d'ofegabous, pèls de rata penada i becs de lloro. Inés estava molt aterrida perquè hi havia cues de rata. Sense voler va xocar amb el pot d'ulls d'ofegabous i, de sobte, es van obrir. Inés va sentir unes passes i va veure una ombra i es va amagar. Per sort, era el mag que portava la pedra de l'arc de Sant Martí.

El mag la va deixar en una vitrina, semblava una pedra molt valuosa, i va dir:

–Aquesta pedra és molt poderosa. Si aconseguisc furta un color més seré el mag més poderós i governaré el regne sencer!

Inés va pensar que els únics colors que quedaven en el regne eren el marró i el gris, i això no apareixien en l'arc de Sant Martí. Quan el mag se'n va anar, Inés va aprofitar per agafar la pedra i anar al regne Blau per parlar amb el governador. Quan hi va arribar va anar al castell en runes. Se'l va trobar parlant amb un altre governador que era tot roig:

–No sé en què deus estar pensant, Ferran. Eixa rateta és molt menuda i la tasca que està fent és molt perillosa.

–Ja ho sé, Jaume –que així es deia el governador roig–, no hauria d'haver fet això. Ara de segur que és un altre ingredient d'una poció.

–No et preocupes, Ferran, estic bé!

–Inés, quina sorpresa!

–I a més porta la pedra!

–Molt bé, Inés!

–I ara, què he de fer?

–No res, tan sols he de convocar tots els governadors i destruir la pedra.

Així que va convocar els governadors i amb un sol colp de martell va fer que tots els habitants del regne sencer foren de colors i que portaren el seu color preferit, i tots estaven molt contents. De sobte, es va trobar al seu llit. Tot havia estat un somni!